

———— Káli Király István

HETVENKEDŐN

1. VIGASZDALOCSKA

Fúj, süvölt, hogy lobog bele
Hajam is, jaj, elhullóban már,
Mind harsányabb belem szele –
Hová tűntél, ah, jó szagú nyár?!

Nyakam ráncán botlik a fény,
Arcbőröm, eh, szél cserezte ki,
Sarkam kérge cudar kemény,
Mondják: töke, ej, bizony teli!

Ajkam ugyan keskenyedik,
De cuppogok, huhh, ha látom *azt*,
Halogén-ég fényeskedik,
S mi gyönyör ér, ó, mind jó malaszt.

Hetvenkedve hatvankodom,
S reggelente, hijj, ha ébredek,
Hálával fogadom napom,
S kedvemnek, huhh, seggére verek.

Jól tudom, dalom, sajn', nyegle,
Fújom mégis, hijj, van bennem szusz:
Gyógyír ez elmúlás-sebre,
Utánozz hát, hej, pajtás, ha tudsz!

2. HATTYÚDAL-NYEKERGÉS

Hajamból oltott mész permetét fésülöm
Homlokom mélyszántás nyomait viseli
Szemöldök-bozontom Mefisztó-szálai

Szemhéjam lefittyedt hólyagját csiklantják
Arcbőröm homályán átsejlik májbajom
Orromból harmatos szőrerdő meredez
Ajkaim húsából kimarták véretem
Államat hegyesre faragták gondjaim
Tokámra ráncaim nyakörvként feszülnek
Mellemlnek húsdombja didikké szelídült
Hátamnak taraja szép ívű görbület
Hasamra megmeredt tejbegríz rakódott
Ülepem párnái húsgombóc-mazsolák
Combomon izmaim elsatnyult sodronyok
Vádlimat visszerek dombora díszíti
Talpamnak bőrébe vasbetont öntöttek

De mikor orcádnak fényében fürdőzöm
Takarva múltamnak kihívó vigyora
Szívembe tolulnak álmaim, vágyaim
Áttetsző ragyogás kísérti holnapom

3. FÉNYTELENÜL

Hidat ver közénk az éj sötétje.
Szembogaramra csillag-fátylat szó.
Nincs fényem. Félek. Oly visszatetsző.
Kezed közel, kezem nyújtom érte.
A végtelen ma éjjel házhoz jön.
Követelek már, lásd, nem csak kérek.
Nagy vagyok, talán már fel is érek
Oda, hol minden ősöm rám köszön.

Kék szárnyú angyal – postagalambod:
„Lélekben hontalan, elkódorgott
Ipse harsánykodik, holott korgott
A gyomra estebéd előtt...” Hangod
Halk, intésed, mint mit szellő lehel:
„Kiskomám, engem csak szeretni kell!”

4. IDŐSZONETT

Szalad előlem a maradék idő.
Mintha kergetném, úgy futok utána.
Olyan, mint szerelmem, csak egy kacér nő,
hízlgő szót és simogatást várva
tekintget vissza rám: nyomában megyek?
Csak rá figyelek? Vagy tán kacsintgatok
másra is? Vágyból ívelt hidat verek
kettőnk közé? Hogy tán célba jutok,
arról végleg lemondtam, s nem várom el,
hogy, ami még szépeszménybe oltható,
minden gondolatom csak hozzá kössem,
s közben perceim fölösen ne töltssem?

Idő... Leszel te még nyomomban loholó,
ha sorsszerencsém egyszer föléd emel!

*(Hiszem: semmi, mit még megérek, rossz s jó –
életcsodám – soha nem lesz majd teher.)*